

به کجا چنین شتابان؟

ما انسان ها تشنه بی نهایت هستیم، تشنه نامحدودها، تشنه همه بالاترین ها... اما باید حواس مان باشد که در این زندگی باید خیلی چیزها بشویم و خیلی چیزها نشویم. راستی آیا فکر کرده اید ما که در پی بی نهایت هستیم، فقط ۶۰ یا ۷۰ سال بیشتر وقت نداریم؟ یعنی راه طولانی است و وقت بسیار کم.

به کجا چنین شتابان... راه طولانی، وقت کم و حرامی بسیار است. **حواس مان باشد خودمان را**

رشد دهیم، نه پول مان را. «پول من زیاد شود» به معنی این نیست که «رشد من زیاد شده است». مراتب بالای علمی را هم کسب کنم، معلوم نیست که به من رشد داده یا خیر و به همین منوال، دیگر امور که با آن ها زندگی می کنم... پول چیز بدی نیست، مراتب و مدارج علمی برای کسی بد نیست، اما اسیر این ها نباید شد. ممکن است در راه رشد نیازمند به پول یا مدارج علمی و... شویم، اما این ها

خودشان رشد من نیستند، حواسم باشد دنبال رشد خودم هستم نه این ها.

کسی که این گونه زندگی می کند، لحظه لحظه زندگی اش در پی رشد است؛ حتی مرگ

خودش را جوری انتخاب می کند تا رشدش را در پی داشته باشد، مثل شهید باقری،

دانشجوی حقوق دانشگاه تهران و جوانی که فرماندهی او در جنگ

زبان زد شده بود؛ جوانی که چهره اش با

آوازه اش نمی ساخت... رفتش را نیز با

رشدش انتخاب کرد؛ با شهادت.

